

Заглавие на разказа: „Татко“

Автор: Велин Петров Пожарски

Клас: 11. Е

Училище: 9. Френска езикова гимназия „Алфонс дьо Ламартин“

Учител: Теодора Тодорова

Татко

Осинових дъщеря си, когато беше само на две седмици. Нямах намерение да имам деца, но често ходех по домове за осиновяване с цел да помагам. При едно от посещенията ми я видях как си седи, някак съвсем спокойно, играейки си с едно плюшено мече. Вътрешностите ми се преобърнаха. Забравен глас от друг свят ми шепнеше: „Обичай я и тя ще те обича“. Не знаех какво се случва, но знаех, че трябва да се случва. Очите ѝ се взираха в душата ми и аз бях сигурен, че искам да се грижа за нея, че искам да я обичам. Вихра ме омагьоса (името ѝ вече бе дадено и реших да не го сменям). Въпреки че още като малък, бях решил да нямам семейство, това момиченце направи нещо с мислите ми, обърна ме наопаки.

* * *

Мама казва, че татко не е искал семейство, но се променил, след като аз съм се родил. Аз не ѝ вярвам. Той е винаги някак отдалечен от мен. Говори ми само сутрин, докато си пие кафето и чете вчерашния вестник (било някак вълнуващо да живееш с един ден назад, каза на мама веднъж).

Днес отново сбръчканото му лице, похлупено с вечно сивееща коса (имам чувството, че винаги е изглеждал все така стар), ме погледна със студено неодобрение и ми каза да побързам за училище. Грапавият му глас от всичките цигари, които пушеше, ме издра. Сепнах се и не му отговорих, както обикновено, а само кимнах с глава, гледайки тъжно в краката си.

* * *

- Вихра каза първата си дума! - Лили се провикна от съседната стая.

След това се чуха ужасяващи звуци на падащи предмети (със сигурност, някои чупливи), последвани от трясъка на вратата на спалнята. Няколко секунди по-късно тя влезе, тичайки при мен в кухнята запъхтяна.

- Вихра каза татко!

Аз не отговорих. Гледах празно, някъде отвъд реалността. Очите ми сочеха напред към закръгленото лице на Лили, което малко по малко се замъгли от набъбващите капчици в очите ми. Нямах контрол над себе си. Не бях плакал от години и някак бях забравил усещането. Този мек, игрив, гъдел, причинен от кристално чистите парченца на душата ми, които я оголваха пред света. Не успях да ги удържа, нито да я скрия. Не само от Лили, но и от мен самия.

* * *

Не знам какво правихме днес в училище. Цял ден бях някъде другаде. Намирах се в своеобразен парадокс. Бях някъде отвъд света на материалното, но в същото време се намирах и вътре в главата си – затвор от плът. Мислех си за това как никога не бих искал да ставам баща. Сещах се за всеки път, когато бях пренебрегван от татко и някак се страхувах аз да не стана такъв. Затова стигнах до заключението, че няма. Няма да имам дете, няма да се женя, не ми трябва даже да се влюбвам.

Когато се прибрах къщи, ме посрещна мама. Тя рязко се изправи и се поизтупа набързо, все едно е правила нещо нередно. Аз веднага разбрах по очите и по червените следи по бузите ѝ, че е плакала. Когато я погледнех, усещах празнота. Нещо ѝ липсваше, нещо бе загубила. Качих се горе и видях татко да лежи в леглото си, загледан в тавана. Никога преди не го бях виждал така, но ме беше страх да го заговоря, затова се прибрах в стаята си. Не знаех какво се случва. Не можех да достигна до отговор, но ми дойде да се разплача. Не знаех защо, обаче хлипах и хълцах като бебе. Хлипах и хълцах...

* * *

Изплаках всичко онова, което трябваше да изплача още отдавна. Вихра не заслужаваше тази реакция за първите си думички. Стоях паднал на коленете си, с глава заровена в ръцете ми, почти час. Мислех за себе си и за дъщеря си. Горката Лили не знаеше как да ми помогне, та то не че аз знаех. Намирах се някъде из бездната на душата си и бавно плувах нагоре по солените води на собствените ми сълзи. След като внимателно изплувах от всички кътчета, заровени и скрити дълбоко в мен самия, се изправих. Измих си лицето и отидох да прегърна дъщеря си. Все още тъй малка и крехка, но и пълна с тази нейна магия (най-близката човешка дума, която бе способна да опише това явление). Откакто е при мен, води живота ми с тази магьосническа сила. Знаем, че звучи налудничаво, но е така. Около нея се случват неземни явления, сякаш идващи някъде от отвъд. Само нещо неземно бе способно да ми промени погледа към живота, както направи това дете.

* * *

Излязох от стаята си малко преди полунощ. Вече се бях овладял и успях да стана, за да си взема чаша вода. Долу гореше печката, а баща ми все още не си бе легнал. Седеше на любимия си фотьойл и отново гледаше с онзи поглед, с който го бях видял по-рано днес.

- Донеси ми цигарите – каза той монотонно, без да ме поглежда.

Аз се сепнах, почти подскочих, въпреки това отидох до масата, за да му ги подам. Кутията бе много измачкана и обгорена в единия ъгъл, където беше поставена запалката, както и последната цигара, от която вече бе пушено.

- Седни – прошепна той, след като поставих цигарената кутия в сухата му и неподвижна ръка.

Седнах отсреща на дивана и го погледнах в очите. Той като че ли се събуди от състоянието, в което бе попаднал, и ме погледна обратно. Извади цигарата и запалката. Запали полуизпушения фас и си дръпна веднъж. Тогава, за кратък, незабележим момент, сърцето ми спря. Осъзнах защо бях намерил майка ми да плаче. Осъзнах защо аз плаках. Осъзнах защо баща ми ме гледаше и ми говореше различно...

* * *

След като постоях прегърнал Вихра още малко, позвъних на Лили, която вече си бе тръгнала, и ѝ благодарих за това, че присъства, когато се случи поредната „магия“ на дъщеря ми.

- Няма нужда от това да ми благодариш, за мен бе удоволствие – отвърна тя.

- Има, винаги има! Не знам как щях да се справя без теб. Благодаря ти!

Наех Лили за бавачка на Вихра преди около година и оттогава къщата е коренно различна. Тя не само се грижи за дъщеря ми, но и за мен – физически и психически. Добре, че бе Лили! Тя знае кога ми трябва пространство, кога трябва да постоя сам, но и никога не допуска да се удавя в мислите си. Все успява да бъде до мен и Вихра, а в замяна – мижавата минимална заплата, която ѝ плащам. Не ми позволява да ѝ давам повече. Колкото и да настоявам, все отказва и отива при детето или си тръгва. Ох, колко съм ѝ благодарен и колко я обичам, за това че седи край нас и колко се мразя за това, че чаках толкова дълго до този момент. Как можах да смятам, че семейството е само бreme! Как можах да се обрека на онази суша от емоции, в която бях попаднал! На онази липса на семейство, която ме разяждаше отвътре, бавно, носейки се до сърцето ми. Как можах!

* * *

Моментът свърши. Татко отново продума. Старото му, сбръчкано, лице се носеше, сякаш извън времето.

- Обичам те – каза той. - Не се плаши. Дори и когато не съм до теб, ще те пазя, ще ти давам знаци от отвъд – устните му, изсъхнали и напукани, се движеха искрено, сякаш никога не ми бе говорил с надменност и досада.

Не отговорих, разбира се. Не разбирах. Или не, напротив – разбирах всичко. И всичко болеше. Болеше много. Толкова, че не можах да му отвърна нищо. Толкова, че не успях да му обясня, че в този момент, малко преди неговото отлитане, го обичах.

Същата вечер душата на татко издимя, заедно с последната му цигара. Заедно се понесоха нагоре, смесиха се с пушека на огъня в камината (за да се стоплят) и тръгнаха към небесата или някъде отвъд тях.

* * *

Понякога се чудя дали не приличам на татко. Дали не се държа като него, така отдалечен от дъщеря си. Дали тя, дори не много голяма, си мисли, че не я обичам. Страх ме е, че не ѝ го показвам. Сега най-добре разбирам баща си и най-малко разбирам себе си. Някой ден, когато усетя, че съм се запътил при татко, ще ѝ кажа, че я обичам в прав текст. Дано да ме разбере, както аз разбрах него.

* * *

Минаха години, дъщеря ми порасна, а на мен ми пораснаха крила.
- Обичам те Вихра... Обичам те татко.